

han kun gjort et Tilløb til at løfte paa Kasketten, da han besvarede Pers Hilsen, skønt han ellers havde vist den yderste Høflighed.

Ude i Vest belystes nu Skyerne af et nyt Lyn, der faa Sekunder efter ledsagedes af et skrattende Tordenbrag.

»Det slog vist ned ovre ad Tebberup til,« udbrød Per noget ængstet — han vidste, at det var der, Inger i Øjeblikket opholdt sig.

Lidt efter sagde Præsten:

»De er ikke helt fremmed her paa Egnen — kan jeg høre.«

»Jeg har opholdt mig her et Par Uger.«

»Tager jeg fejl i, at jeg saae Dem igaar i Borup Kirke?«

Per forestillede sig nu og fortalte, at han var Gæst hos Hofjægermesterfamilien paa Kærsholm.

»Jeg tror, jeg har hørt det. — De er Ingeniør, ikke sandt?«

Per bekræftede det.

»Ja, vi lever jo i en Tidsalder, der tilhører Polyteknikeren,« sagde Præsten efter nogle Øjeblikkes fornyet Tavshed. — »Tusindkunstneren, frit oversat,« tilføjede han med et lille Smil. »Det er jo virkelig forbavsende, hvor Jernbaner og Dampskibe allerede har gjort vor Klode uanselig endog for os selv. Afstanden mellem Landene mindskes Dag for Dag og udslettes vel tilsidst saa at sige ganske.«